

Det må spares penger i Namsos kommune. Det blir færre barn, og det trengs færre skoler. Dette er en uønsket situasjon, selvfølgelig, og det er akkurat nå skummelt å være barn og foreldre, både i tettbygde strøk, og ikke minst i utkantene av vår kommune, som er full av utkanter. Mange er redd for å miste skolen sin. Det er vanskelig å være politiker, for det må tas valg man ikke ønsker å ta. Man må vurdere: Hva er akseptabelt ifht. barns beste, og hva er faktisk helt uakseptabelt?

Et av scenarioene i kommunedirektørens forslag er å legge ned ungdomsskolen på Jøa. Det å flytte ungdomsskole-elevene på Jøa til Namsos må for de fleste komme i boksen «helt uakseptabelt». Ingen kan mene at det er greit for en ungdomsskoleelev å bruke 4 timer på buss-transport daglig, ikke av og til, men hver dag i 3 år. Det blir pekt på at det er bra for den «sosiale robustheten» å gå på en stor skole. Jeg er enig i at det går en grense for hvor få elever en skole kan ha. Det kan være vanskelig å finne noen som passer perfekt for seg. Det betyr ikke at det automatisk er bedre på en stor skole. Noen vil ha glede av en stor elev-mengde, mens andre ikke vil ha det, noen vil lett «forsvinne i mengden», og føle seg mindre sett. Så det er ingen automatikk i at størst er best for barna. Ingen undersøkelser viser så vidt jeg vet at ungdommer fra Jøa f.eks. greier seg dårligere enn ungdommer fra Namsos by eller andre store byer. Grensen for hvor få barn det kan være på en skole er i dag ikke nådd på Jøa. I tillegg er barnehagen full og må utvides, og mange unge familier har de siste årene flyttet hjem. Jøa er i en positiv trend ifht tilflytting og aktivitet; da vil det være ekstremt ødeleggende å legge ned ungdomsskolen nå!
Hvordan vil det påvirke et barn/en ungdom å sitte mange timer på buss daglig?

- Det vil være ille nok for funksjonsfriske barn; enda verre for barn med utfordringer. Kan de reise alene? Må ha ledsager? Må de ha individuell transport? Hvor økonomisk blir det?
- Lang transport: Barn (også voksne) vil være slitne og trøtte etter 2 timer på buss. Hva med dem som blir bilsyke? Hvordan blir det å daglig starte dagen med kvalme/oppkast? Skal man ta reisesyketabletter hver dag, når man har slike problemer? Det er medisin som gir uttalt trøtthet for de aller fleste.
- De siste årene har det vært utfordringer med regulariteten til ferja; det har vært tekniske problemer som har ført til stans i avgangene, og i tillegg stans pga uvær. Hvis dette skjer når ungene skal hjem fra skolen, hvem tar ansvaret?
- Det vil absolutt ikke bli likeverdige forhold for elevene, noe som forslaget fra kommunedirektøren ønsker å fremme: hvor mye mer slitne skal Jøa-elevene være i sine skoletimer enn medelevene, og hvor mye mer slitne før lekselesing, evt. fritidsaktiviteter?
- En av de store kvalitetene på Jøa er et rikt og aktivt kulturliv, med kulturskole og skolekorps. Det samme gjelder skytterlaget, som har et godt tilbud for barn og ungdom, som ikke finnes i Namsos by, så vidt jeg vet. Hvordan skal dette fortsatt ha en god utvikling hvis alle ungdomsskole-elevene er borte hele dagene? En sannsynlig konsekvens er at flere lag/foreninger vil stå i fare for å bli nedlagt.
- Når barn fra Jøa kommer til videregående skole, er det ingenting som tyder på at de er mindre sosiale eller robuste enn elever fra større skoler/større samfunn.
- 4 timer i buss = 4 timer mindre til fysisk aktivitet daglig, noe som er fullstendig motsatt av ønsket livsstil for enhver, ikke minst unge.

Vi har selv en voksen datter med barn/familie som ønsker å flytte til Jøa (fra en annen kommune). De har et hus i sikte, men avventer avgjørelsen til de vet om ungdomsskolen består

Våre to barn gikk på Jøa skole. Datter kom hit i 2. klasse, da vi flyttet fra Gjøvik, der hun gikk på en stor skole. Hun har kun gode minner om skolehverdagen på Jøa, og ønsker nå altså å flytte tilbake med egen familie, slik at også hennes barn kan ha gleden av å vokse opp på et lite sted. Sønnen vår, som hadde en stor og alvorlig funksjonshemming, startet i 1. klasse i 2007 og gikk ut 9. klasse. Han døde da han skulle startet i 10. klasse. Han satt i rullestol, trengte hjelp til all forflytting og til personlig hygiene, bl.a. stell av stomi. Han hadde også kognitive utfordringer, og ble sliten av å konsentrere seg og av lange dager. For ham var det riktig, trygt og utviklende å ha et lite, stabilt og gjennomskiktig miljø rundt seg, med lite utskifting i personalet og et lite klassemiljø med gode venner og medelever som så ham og brydde seg om ham. Det bidro utvilsomt til at han ble så sosialt robust som han faktisk ble, og at han også fikk så mye faglig ut av skoledagene som overhodet mulig for ham! I tillegg kunne han oppleve mestring ved å selv komme seg til skolen ved at han kjørte sin elektriske rullestol hjemmefra og til skolen, ca. 1 km.

Han ville ganske enkelt ikke greid en skoledag med 4 ekstra timer i transport, heller ikke selv om han sannsynligvis ville kvalifisert for individuell transport. Det ville uansett tatt 3 timer, selv uten en henterunde på Jøa. Faktisk hadde vi allerede forberedt oss på hans tid på videregående skole ved å kjøpe en leilighet i Namsos, der vi skulle bo i ukedagene, akkurat fordi vi vurderte at daglig transport ikke var akseptabelt.